Fraţii lui Iosif

Fraţii lui Iosif

„Iosif, cum a văzut pe fraţii săi, i-a cunoscut... dar ei nu l-au recunoscut" (Geneza 42.7-8)

Mulţimi din multe naţiuni au fost aduse de nevoie la picioarele lui Iosif, dar îndată ce aceşti zece bărbaţi se arată înaintea lui, iubirea vede că sunt fraţii lui. Iosif a văzut pe fraţii săi". Nu-i văzuse de douăzeci de ani, dar cu înţelegerea pe care dragostea o dă, repede vede în aceşti zece oameni nevoiaşi pe fraţii săi. Şi iubirea „i-a cunoscut". Iosif a cunoscut pe fraţii săi, dar ei nu l-au recunoscut. Iubirea cunoştea istoria lor din trecut şi nevoia prezentă care îi adusese la picioarele lui.

Iubirea i-a cunoscut, pentru că Iubirea „şi-a adus aminte". „Iosif adus aminte de visele pe care le avusese cu privire la ei" (versetul 9). Visele din trecut, mânia şi dispreţul cu care fusese primit de fraţi, tratamentul pe care i l-au dat, totul este amintit, dar «amintit de unul care îi iubea, pentru că îndată ce Iosif vorbeşte cu ei, s-a retras să plângă. Va veni timpul când toate sentimentele care pulsau puternic în Iosif se vor revărsa fară reţinere şi va plânge înaintea lor; dar până la venirea acelui moment, el are altă lucrare de făcut. Iubirea va lucra să câştige inimile lor şi să le aducă într-o stare de linişte perfectă în prezenţa aceluia împotriva căruia păcătuiseră atât de mult. Pentru a-şi ajunge scopul, iubirea va găsi o cale pe care, în dreptate, orice pată a trecutului va putea fi ştearsă. Apoi, cu orice problemă deplin aranjată, nimic nu va rămâne să oprească revărsarea ei între Iosif şi fraţii săi.

Este totuşi o singură cale prin care inima poate fi adusă la o pace deplină în prezenţa aceluia care a fost nedreptăţit. Toate trebuie aduse la lumină şi mărturisite în întregime. Conştiinţa adormită trebuie trezită şi păcatul mărturisit. Numai având conştiinţa curată, inima poate ajunge să fie liniştită. Condus de iubire, Iosif va căuta el însuşi să ajungă la conştiinţa lor.

„Iosif le-a zis: «Faceţi lucrul acesta ca să trăiţi. Eu mă tem de Dumnezeu" (versetul 18). Fusese un timp când Iosif era un tânăr slab şi fără ajutor în mâinile fraţilor săi mai mari. Ce putea să facă un tânăr în faţa puterii a zece bărbaţi? Şi în acele zile îndepărtate, cu uşurinţă se putea folosi forţa pentru ca oamenii să-şi satisfacă inimile pline de ură şi de gelozie.

S-au scurs douăzeci de ani; împrejurările s-au schimbat; Iosif este acum înălţat. Fraţii lui se pleacă până la pământ înaintea lui - zece bărbaţi nevoiaşi, fară ajutor. Ce puteau să facă zece străini în faţa atotputernicului guvernator al Egiptului? Ziua umilirii trecuse, ziua puterii a sosit. Cum îşi va folosi Iosif puterea? Îi va condamna el pe fraţii lui la grea robie, tot astfel cum el suferise robia din cauza lor? Firea omenească s-ar fi grăbit să se răzbune, dreptatea ar fi pledat pentru acest lucru.

De altă parte, firea ar fi putut da sugestia unei purtări cu totul dierite; n-ar putea Iosif să acţioneze cu generozitate şi să uite cu totul păcatul fraţilor săi, aşa cum Esau, omul firesc, trecuse cu vederea greşeala fratelui său, cu ani în urmă?

Firea poate vorbi deseori într-un mod uşuratic, ca să dea uitării trecutul şi să se înalţe pe sine printr-o arătare a generozităţii. Cu toate acestea, Iosif va alege o altă cale. Purtarea care pare de recomandat în ochii omului firesc nu are nici o valoare pentru un om care se teme de Dumnezeu.

Acesta a fost secretul vieţii lui Iosif. Din tinereţe până la bătrâneţe a fost guvernat nu de ceea ce impunea firea, ci de teama sfântă de Dumnezeu. Astfel, în prezenţa fraţilor săi, el spune: „Eu mă tem de Dumnezeu". Acesta este izvorul secret al faptelor lui. Gândurile lui, cuvintele lui, căile lui erau guvernate de teama de Dumnezeu. Firea Îl lasă pe Dumnezeu afară şi se gândeşte numai la propria răzbunare, propria mulţumire sau propria înălţare. Credinţa se gândeşte la Dumnezeu şi la ce este plăcut şi datorat lui Dumnezeu, Iosif căuta slujească lui Dumnezeu cu respect şi cu teamă evlavioasă" (Evrei 11.28).

„întristarea potrivit lui Dumnezeu lucrează pocăinţa spre mântuire, neregretată" (2 Corinteni 7.10).

Împrejurările s-au schimbat, dar în principiu istoria de pe câmpiile Dotanului ajunge să se repete în ţara Egiptului. Îl vor abandona aceşti zece bărbaţi încă o dată pe fratele lor şi vor inventa vreo întâmplare ca să-l înşele pe tatăl lor? S-a lucrat o adevărată pocăinţă în inimile acestor bărbaţi? Aceasta este marea întrebare.

Din nou nevoia lor îi aduce în Egipt. înainte de a pleca, îşi fac planurile cum să-l îmbuneze pe guvernatorul Egiptului şi să asigure viaţa lui Beniamin. Iuda se face garant pentru Beniamin şi darul este aranjat pentru a fi adus guvernatorului.

Fraţii lucrează potrivit planului tatălui lor numai ca să vadă că acesta era cu totul inutil. Iau darul, banii de două ori mai mult şi pe Benjamin şi se duc să coboare în Egipt şi se arată înaintea lui Iosif. Iosif le vorbeşte cu bunătate, tânjeşte de dor să rămână cu fratele lui mai mic, plânge în iubirea lui în taină, dar îşi reţine iubirea, pentru că timpul ei ca să se arate încă nu venise.

Beniamin stă în locul care fusese altădată al lui Iosif - fiul cel mai tânăr şi preaiubitul tatălui. Cei zece fraţi sunt liberi ca mai înainte să se întoarcă în pace acasă. Ce vor face? Se vor purta ca pe câmpiile Dotanului? Ei nu mai încearcă să se îndreptăţească în ce priveşte prezentul, nici să se clarifice cu privire la trecut. Ei sunt păcătoşi convinşi, aşa cum îi vede Dumnezeu, şi se supun în totul lui Iosif.

Iuda vine în faţă în numele fraţilor săi şi dovedeşte realitatea cuvintelor lor prin ceea ce este gata să facă. El spune: „îngăduie dar robului tău să rămână în locul băiatului, ca rob al domnului meu, iar băiatul să se suie înapoi cu fraţii săi" (Geneza 44.33). Iubirea care pledează şi se arată în toată apărarea, mişcătoare a lui Iuda dovedeşte cât de adânc lucrase pocăinţa în sufletele lor.

„Ei au zis atunci unul către altul: «Suntem într-adevăr vinovaţi faţă de fratele nostru; căci am văzut neliniştea sufletului lui când ne ruga şi nu l-am ascultat»" (Geneza 42.21).

Fraţii Iui Iosif trebuia să înveţe că toată binecuvântarea lor depindea de omul despre care au spus: „unul nu este" (versetul 13). Spuneau ca şi cum ar fi fost aşa: «Noi nu l-am văzut de douăzeci de ani; el a dispărut cu totul din vieţile noastre, încât, în ce ne priveşte, el nu este». Se condamnau pe ei înşişi cu propriile lor buze. Pretindeau că erau oameni cumsecade şi în acelaşi timp spuneau: „unul nu este", ştiind foarte

bine că, dacă Iosif ar fi trecut dincolo de această existenţă, aceasta se datora în întregime propriei lor răutăţi. Ei stau cu inimile nepocăite în prezenţa celui pe care îl vânduseră şi totuşi apărându-se că sunt oameni onorabili.

Iosif face acum cel dintâi pas ca să-i convingă de păcatul lor, punându-i sub pază. Teama de a-şi pierde vieţile i-a adus în Egipt şi, iată, şi-au pierdut libertatea. Trei zile sunt lăsaţi sub pază, ca să înveţe într-o anumită măsură ce merita păcatul lor. Iosif fusese aruncat pe nedrept în închisoare, dar ei au fost aduşi pe drept sub aceeaşi condamnare. Ca rezultat, conştiinţa începe să lucreze, pentru că ei spun: „Suntem în adevăr vinovaţi faţă de fratele nostru".

Conştiinţa pune în legătură necazul lor prezent cu păcatul lor din trecut. Până acum şederea lor sub pază şi-a făcut lucrarea. Ei spun nu numai: „Suntem în adevăr vinovaţi", ci „suntem în adevăr vinovaţi faţă de fratele nostru". I-am văzut durerea sufletului şi ne-am împietrit inimile. El ne-a vorbit, dar noi ne-am astupat urechile la rugăminţile lui. „De aceea vine peste noi necazul acesta".

Dar toată această trezire a conştiinţei, deşi până acum bună, este numai între ei. Ea trebuia să ajungă în afară, înaintea lui Iosif, dacă era cazul să fie vreodată fericiţi în prezenţa Lui.

clickbible.org